

Un talent ocult

Relats seleccionats del XIX Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

EL REGAL DE LA BONDAT

PAU FERNÁNDEZ

AGORA LLEDÓ INTERNATIONAL SCHOOL – 5é

Hi havia una vegada, en un barri humil, una nombrosa família composta per Vicent, Teresa i els seus quatre fills: Mariona, Pasqual, Marc i Miquel.

Els dos treballaven per a la mateixa empresa, Vicent com a operari de fàbrica i Teresa com a administrativa. Degut a la crisi, van fer reduccions de plantilla i Vicent i Teresa van ser acomiadats en època nadalenca. Tot i la situació, no volien desil·lusionar els seus fills, de manera que van passar el cap de setmana a la casa dels seus iaïos a Peníscola.

Prop de la casa, hi havia un mercat nadalenc i van trobar la casa del Pare Noel. Decidiren donar-li les cartes directament i explicar-li per què volien el que van demanar:

MARC. Jo vull un flautí, perquè quan era xicotet vaig escoltar un home tocant-lo i em va fer il·lusió.

PASQUAL. Jo vull una pilota, perquè és el meu joguet preferit i l'any passat se'm va punxar la que tenia.

MARIONA. Jo vull un vestit de dama, perquè totes les meues amigues en tenen un i són molt bonics. M'encantaria eixir d'acompanyant d'una gaiata!

MIQUEL. Jo vull un timbal, perquè a Castelló vaig pujar al Fadri i me'n vaig trobar un de Spiderman, que és el meu superheroi

preferit i, a més, vaig aprendre una tècnica per a tocar molt ràpid amb les baquetes!

El Pare Noel va interessar-se en les explicacions dels xiquets i, per últim... els pares també van demanar-li una cosa. Li van contar la situació en què estaven i li van demanar que l'única cosa que volien era que els seus fills foren feliços i que passaren un nadal feliç. El Pare Noel es va treure de la butxaca uns guants de llana i els va dir que, si feien el correcte, els duria sort. Els pares, estranyats, van acceptar el regal i van eixir de la casa del Pare Noel.

De seguida, van veure una velleta venent loteria. Els xiquets s'adonaren que la velleta tenia fred i els pares li van donar els guants que els acabava de donar el Pare Noel. La velleta, com a agraïment, els va donar un dècim de loteria i després d'un passeig van tornar a casa dels iaïos.

Passats uns dies, quan ja estaven de tornada a Castelló, va arribar el dia del sorteig de loteria. Els pares s'adonaren que... el dècim que tenien havia resultat premiat!!!

Els diners, decidiren repartir-los amb el barri, que era humil, i amb els treballadors de l'empresa que resultaren acomiadats com ells.

Tots els treballadors van estar tan agraïts amb aquella família pel gest que, en lloc de gastar-se els diners del premi, van decidir ajuntar un poquet dels diners que els havia donat la família i van crear una escola de música que va donar treball a tots.

Per celebrar-ho, Mar i Miquel van tocar nades amb el timbal i el flautí, Mariona va desfilat amb el vestit de dama i, amb el regal de Pasqual, molta gent va ajuntar-se i van fer un partit de futbol.

Mentre l'espectacle estava en marxa, els pares es van adonar que aquell era el regal de la bondat.

EL DIARI MÀGIC

AITANA GUINOT GRANEL

CEIP BENADRESSA – 6É

Un divendres normal, Marta, una xiqueta, es va enfadar amb sa mare i se'n va anar al bosc. Allí va pujar a un arbre i es va trobar un diari, i va pensar: «algú se'l deu haver oblidat!». Quan va arribar a casa, el diari estava a la porta. Marta no s'ho creia i va anar a parlar amb sa mare, però sa mare li va dir que això no podia ser, així que el va obrir i... sabeu què hi havia dins? No res! Així que Marta va dibuixar una poma i se'n va anar al bany: quan va tornar hi havia una poma a la taula de la seua habitació.

Marta estava molt confusa. Sa mare li va dir: «Marta, anem a la platja!». Quan va tornar de la platja, Marta es va posar a investigar el diari i darrere de tot hi havia un sobre amb una carta, la va llegir i deia que tot allò que dibuixara es faria realitat.

Marta seguia sense creure el que tenia a les mans. Va dibuixar un gat i al moment el tenia al costat: això era una meravella! Però al mateix temps era un malson. Sabeu per què? Perquè podia dibuixar tot allò que ella volguera, però no sabia que si se li acabaven els fulls hauria de fer un llarg viatge per aconseguir un altre diari màgic.

Ella anava dibuixant sense pensar: un dia se li van acabar els fulls, i no li va passar res. Quan es va despertar va veure que no estava a sa casa, sinó en una muntanya. Uns donyets li van dir que, com havia gastat tots els fulls del diari, havia de tornar els fulls

blancs. Quan va tornar a casa per a emprendre el viatge va veure una goma i va pensar: «Clar! Ells potser no saben que existixen les gomes d'esborrar».

Va tornar amb una goma a la muntanya i la va ensenyar als donyets, que es van quedar flipant. Ella es va quedar amb el diari i ells, amb una goma d'esborrar.

UN MÓN SENSE IMAGINACIÓ

EMMA MONFORT GUILLAMÓN

CEIP BERNAT ARTOLA – 6é

Hi havia una vegada un món sense imaginació on no hi havia xiquets jugant a mares i pares, bombers, cuinetes, etc. Tampoc llibres i quadres, perquè per a escriure necessites imaginació i alguns quadres has de tindre imaginació per a vore'ls. Però un dia uns xiquets van descobrir la imaginació en un viatge diferent.

Els xiquets estaven en l'escola com cada dia. Estaven en classe de matemàtiques; llavors, va sonar el timbre per a anar al pati: van recollir ràpid, agafaren l'esmorzar i baixaren. Al pati estaven parlant quan, de sobte, anava cap a ells un paper on estava escrita la paraula *imaginació* i el seu significat. Al principi ells estaven confosos perquè no en sabien el significat per més que l'estigueren llegint.

–Quina paraula és aquesta? –no paraven de preguntar.

–Serà el nom d'un objecte? –va dir Andrea, una xiqueta alta i amb cabells rossos que era molt pensativa.

–El millor serà que ho preguntem a la mestra –va dir Marc, un xic un poc alt i amb cabells castanys.

–Sí, anem a preguntar-ho –assentí Toni, un xiquet baixet amb cabells rossos i rulls.

–A què esperem? Anem-hi –exclamà Estela, una xiqueta baixeta amb cabells castanys.

Van anar a preguntar-ho quan, de sobte, es van teletransportar a un món diferent. Segur que estareu pensant que és un món amb

cotxes voladors i tot això del futur. Si és així vos equivoqueu, perquè era un món diferent per a ells, o siga un món amb imaginació.

Primer pensaren que havia sigut una al·lucinació, però després es van adonar que era una altra dimensió perquè van escoltar a uns xiquets parlar d'un quadre:

–Mireu aquest quadre! –va dir un xiquet amb un dibuix a la mà amb una taca.

–A mi em pareix que és una tortuga –va comentar un xic.

–Com ho pots vore? –preguntà Estela.

–Amb la meua imaginació –contestà un altre xiquet.

–Xics, és la paraula d'abans! –va recordar Marc.

–Disculpa, què és la imaginació? –preguntà Andrea al xiquet.

–No saps què és la imaginació? És per a interpretar alguna cosa en la ment o per a obtindre noves idees.

–O siga, per a interpretar un quadre o escriure un conte –va afegir un altre xiquet.

Sabent-ho tot de la imaginació a soles faltava tornar a casa. Això va ser fàcil, a soles van caminar pel pati i ja estaven en el seu univers. Ja havent arribat, es van recordar de la imaginació, i decidiren guardar-se el secret.

Ara que ho pense, també hauria sigut millor dir-ho, però pensarien que ningú s'ho creuria.

LES DOS XIQUETES I EL DRAC

MAR ESCOBAR GONZÁLEZ
CEIP BISBE CLIMENT – 5é

Fa molts anys, en un poble al peu d'una muntanya, hi vivia una família amb dos xiquetes molt aventureres. En aquell moment, en el seu poble eren festes. Ningú treballava, aleshores les xiquetes van decidir anar d'excursió amb una vella barqueta que tenia el pare, amb la qual eixia a pescar de tant en tant en companyia d'elles.

Així ho van fer: s'endinsaren al mar i, passat un temps, no reconeixien el lloc on estaven. Semblava que s'havien despistat, i era estrany perquè les xiquetes es coneixien aquella mar com la palma de la mà.

Van haver de passar la nit en la barca. Per sort, portaven alguna cosa per menjar. Ja de matí van arribar a una illa. Tenia molta vegetació i semblava que no hi vivia ningú. Aleshores van baixar i van caminar entre la vegetació fins que van arribar a un poblat. Les cases estaven fetes de branques i fulles, però semblava que feia temps que no hi vivia ningú. Feia l'efecte que havien eixit a tota pressa d'allà perquè hi havia estris tirats per terra i roba. Les xiquetes van pensar que allà havia passat alguna cosa que els havia fet fugir ràpidament.

De sobte van sentir com la terra tremolava sota els seus peus. Es van amagar i ho van vore. Era un drac enorme que passava per allà en busca de menjar. El drac, per sort, va passar de llarg. Aleshores es van preparar per a tornar a la barca i eixir d'aquella illa.

En eixe moment l'enorme animal les va vore i es va disposar a atacar-les, quan d'entre les branques van eixir un grup d'hòmens i dones armats amb arcs, fletxes i llances.

El drac no es va fer enrere i va treure de la boca unes flamerades que ho encenien tot al seu voltant. La gent del poblat va seguir ferma, esperant que el drac caigués en les nombroses trampes que havien ideat. És així com, en un descuit, l'animal caigué en un gran forat d'on no va poder eixir.

La gent del poblat i les xiquetes ho van celebrar amb una gran festa que durà tres dies.

La gent del poble i la seua família, al passar tants dies sense saber d'elles, es van preocupar molt i van eixir a buscar-les sense èxit. Per fi les van vore arribar amb la seua barca. S'havien acomiadat d'aquella gent que els va salvar la vida, i van prometre que mai donarien a conèixer la ubicació d'aquella increïble illa.

No obstant, les xiquetes sí que ho van contar tot a la seua família. Des d'aquell moment la família es va convertir en protectora de l'illa i es va encarregar que mai ningú arribés a descobrir la seua existència.

UN CONTE DINS D'UN ALTRE CONTE

ELISA CASTELLOTE MATEI
CEIP BLASCO IBÁÑEZ – 5é

Àlex era un xiquet amb molta imaginació. Aleshores va decidir escriure un llibre per expressar la seua creativitat.

Al dia següent va començar a redactar amb molta dedicació aquell conte que se li havia ocorregut. Com Àlex tenia 11 anys, mai se li esgotaria la imaginació.

Contava la història...

En l'aldea Mine vivien aproximadament 42 persones.

La gent d'aquest poble es guanyava la vida treballant la terra, cuidant el bestiar i fabricant espases i fletxes...

En aquella xicoteta aldea hi vivia un mag anomenat Fírius, que era el que més poder tenia en tot el poble. Fírius tenia una vareta de fusta dels arbres sagrats i podia donar vida o llevar-la, per això els aldeans el tractaven amb molt de respecte. Fírius era el que manava i el que tractava els assumptes de Mine amb els habitants dels altres pobles.

Normalment l'aldea Mine era tota pau fins que en una nit fosca i de lluna plena va arribar Yodit, el pitjor enemic de Fírius.

Yodit volia matar a Fírius perquè de jove el va petrificar durant deu anys i li va furta la seua núvia, que es va convertir en la dona de Fírius. Yodit també era mag, però utilitzava la màgia per a fer el mal. Aleshores va aprofitar la seua màgia per a maleir a Fírius i a tots els habitants de Mine. L'encanteri va

ser *Tempus fugit*, amb el qual al dia següent arribaria la mort a Mine.

Yodit no sabia el major poder de Fírius, que era viatjar en el temps. Així és com el mag Fírius, al descobrir el pla de venjança de Yodit, va fer un encanteri per a conèixer a Àlex, ja que pensava que només aquest podria desfer la maledicció del malvat Yodit.

Fírius arribà a casa d'Àlex i trobà el xiquet redactant el relat...

–Àlex, no continues escrivint aquest conte!

–Què?! Fírius?! Com és possible?!

–Això no té importància! El poble Mine em necessita i no m'has de matar en el conte.

–Però jo no soc... Serà Yodit el que et matarà.

–Només tu em pots ajudar reescrivint la història, Àlex.

De sobte l'habitació d'Àlex es va desordenar com si un vendaval haguera passat per allí i estava tot obscur. Àlex es va quedar adormit durant un temps i al despertar no sabia si tot el que li havia passat era realitat o un somni. Aleshores va ordenar la seua habitació i va seguir redactant.

A l'aldea Mine li quedava poc de temps, però Fírius va parlar amb Yodit i li va dir que donaria la seua vida a canvi que els minesos pogueren seguir vivint feliços com abans.

Yodit va accedir a la proposta que li va fer el mag Fírius.

Al dia següent els aldeans van enterrar a Fírius baix dels arbres sagrats del poble, Yodit es va convertir en el nou mag de Mine i tots els aldeans van seguir vivint feliços.

Àlex va presentar la seua novel·la al concurs literari que organitzava el seu col·legi i va guanyar.